

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Incipiens ab Anno Domini D.XVIII. perducitur vsque ad Annum D.XC.
nempe ab Anno primo Iustini Senioris, vsque ad quintum Mauritij Augusti.
Complectitur annos LXXIII.

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annus 518. Hormisdæ Pap. Annus 5. Ivstini Imp. I. Theodorici
Reg. 26.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14926

ANNALES EC- CLESIASTICI.

IESU CHRISTI

Annus 518.

HORMISDAE PAP. IVSTINI IMP. I.
Annus 5. THEODORICI REG. 26.

Ardens miro quodam
tunc allurgit animus
in petu, cum de diuino
auxilio spem concipit
haud dubiam; qua ro-
boratus Apostolus, *Om-
nia possum, inquit, a in eo,
qui me confortat.* Ideoque
ne gracilis natura ho-
minis sub oneroso saepe
succumberet, & labo-

res, quos praesertim supergredi vires sentit, confectata
pasceret, atque refugeret: magnum illud olim Patri-
archae Iacob i ostensum est signum de sublimitate que la-
boribus, & calce confectis, cum ad scandendum auxiliu
missa Angelus militum copias ipsos administratores &
Gaius, Angelus descendentes, ascendentesque con-
spicit, pariterque ipsum Dominum super scalam iun-
ctam, & ceteros, antillarotem fortem, remu-
natorumque fidelem: quo de superna providentia
certi de diuino auxilio minime labitantes, atque de per-
petua resurrectione securi mortales, omnes distice licet
innumeras iter per ardua vittorum, alta petentes, ar-
reperant, atque duobus quosque labores facile supera-
tur.

Quodigitur nostra ista Annalium scriptio scilicet ascen-
sionis similitudinem deferat, dum per annos singulos,
singulis rebus distincta gradibus, res gestas enarrat, &
illorum: patet, ut in ea positi, factum ad Deum, vnicum
propositum nobis scopum, mentis oculos fixos habent-
es, praecobis ad eum diuinum auxilium imploremus, An-
gelorumque occursum cum iocur, sanctissimae Dei
Matri, Adiu ergo ipsa, quam interpretare consueui-
mus, cum obitus Angelus Dei genitrix Virgo MA-
RIA: delonidat, ut labentem, ut eleuet, tianu-
que prebentiam faciat, atque perducatur tandem ad eum,
quem hinc certissimas super scilicet verticem praesidio
litem Dominum, laborem nostrorum
suepi, requiem, atque
coronam.

Decursis rebus gestis anni quingentesimi decimo-
ctauo Redemptoris nostri vsq; ad septimum Idus
Iulij, quo consigit obitus impii Anastasij Imperatoris;
quae sunt, reliqua anni eiusdem sub consulatu Magniat-
que Florentij, prosequamur; atque noui, eiusdemque
maxime ppi Imperatoris auspicijs nouum hunc septimū
ordine Annalium totum feliciter inchoemus; cum pul-
sis tenebris arte noctis imp'etatis, andem fidei Catho-
licae r'ij Orientali Ecclesiae illuxerunt. Sed quomodo
id factum sit, videamus.

Qui de potuit potentem ad se sede, idem exaltauit hu-
mitem, & de stercore eiecit pauperem, collocauitque
cum principibus populi, ut solium gloriae teneat. Etenim
Iustinum post Anastasiam ex stibulo (si primordia eius
reptas) ad Imperii sublime fastigium euexit; cum pri-
mum videlicet ex porcatio sine amentatio gregarius
miles, & inde vbi in militia virtutum meritis, fide Ca-
tholica praemia, qua pollebat, primos duxisset ordines,
Praetorianorum praefecturam accepit, atque demum Im-
perator efficit meruit, de quo praeterea Eugenius rex Za-
charia Eurythiano illa depromit: *Iustinum Anastasius ex
corporu exstulit ad praefecturam domitium (ut dixi) detrahe-
nit, iustitiam genere Thrac, nono mensi, Paucini, qui a Latino Iu-
lius nominatur, anno autem quingentesimo sexagesimo sexto, ex
eo i. impore, quo vrbis Antiochia primum illud, non accepit pur-
pura, iustitiam Imperatoria, & a militibus Praetorianis, quibus an-
te cum esset Praefectus ordinum Anulorum praeserat, Imperator
declarat. Qui quidem ad istam Imperatoris dignitatem praeter
omnem spem propterea ascendit, quod militu, & praesentes viri
cum Anastasio cognatione conuincti ad hinc superauerant, qui cum
omnibus rebus, quas prospere & beatus vire statum possiderat, abun-
dare viderent, tum eam conseruati potentiam, qua hostiles in
tam amplo honore gradu locare possit. Ceterum iustitiam ac-
rententem Iustinum ipsum creatu fuisse Imperatorem,*

I.
IVSTINVS
IMPERATOR.

II.
d Luc. 1.
e psal. 112.
f Reg. 2.
g Zonar.
Annal. To.
3. c. 30.
IUSTINVS
EX MEMORII
LOCO SVR-
GIT IN IM-
PERIVM.
c. Enag.
lib. 2. cap.
12.

ipsum litera ad Hormisdum Romanum Pontificem, & alia huiusmodi reddidit ardentior, quae suo loco ponitur: ex quibus omnino relargitas, quae ex Zacharia Eurychiano Eutyrius recitat, nempe eundem Iulianum studis Amanitii Praefecti cubicali Anastasij Imperatoris conatus creare Theocritum amicum suum Imperatorem antecessisse, acque utriusque e medio sublatisse, haec enim Eutyrius ita narrat:

Per idem tempus Amanitius & potens in principis cubiculo Imperatoris praesuit: qui, quantum non licet eunuchis Imperio Romano potius, copulavit Theocritus hominis scilicet fide & benevolentia conuulsa, coronam donare Imperatoriam. Itaque Iuliano acersito, magnam praemia vim ei dat: quam inter illis deservit, qui postquam Imperatoriam Theocriti imperitiam, & ad id praefecturam maxime videretur idonei. Iulianum autem, sine quod populum largitione suam plane reddidit, sua quod ex altiorum benevolentiam pecunia sibi conciliavit (vtrumque enim memoratur) Imperio ipse potius: est, ac statim post Amanitium & Theocritum cum alio nominalis e medio suboluit. Debat meritis in pios Eutuchas parvas de perfidia, qui per pira annorum curricula contra Catholicam fidem parocioniam est haeresi Eurychianae, eiusque sectatoribus, aut, deprimens Orthodoxos. Tali namque ministro per omnia suae impiae voluntati accommodata versus Anastasius Imperator, quod damnant inuoluit Ecclesiam Orientalem, vidimus. At Deus vindictam eodem tempore, & utroque licet, interitum, vtrumque sustulit, Anastasium videlicet & Amanitium eunuchum potentissimum, Eurychiano iam patronum: in cuius nece imitatus plane est Iulianus Marcianum Augustum, qui (ut vidimus) Chrysaphium eunuchum eiusdem haeresis & haereticorum promotorem & defensionem, mox ut creatus est Imperator, necandum curauit. At haec de Amanitio post aliquot dies contigerunt.

a Enayr. lib. 45. cap. 3. III.

ALIANITIS RIGORUM QUOTIDIANI PROCVRAT IMPERIVM.

IV.

b Zonar. & Ceteris in Iulianum.

ACTA SYNERICI SYNOBI IN HISTORIAS.

c Constantinop. Synod. contra Nestorianos.

V. ACCLAMATIONES IN ECCLESIA AD ADVENTUM CAESARIS.

Macedonii Orthodoxi ipsorum iudicop, populum Orthodoxos se a communione impii Timothei subrogati successoris subduxerat. Et prosequitur Acta cum rursus ad laos at populus, & dicitur Catholicam fidem reitam conferatam expollet:

Multi sibi anni Imperatoris multi anni Augustae, Severum Manichaeum egypti. Quinon loquitur, Manichaei est. Iustitiam offa Manichaeorum. Sanctam Synodum modo praedica. Multi sibi anni Imperatoris: Multi sibi anni Patriarchae Trinitate. Sancta Synodus modo praedicae digna Trinitate Mariae Deivirginis, id est, Dei genitricis, et digna illa. Sancta Maria Dei genitrix est, idcirco incolat haec de genitricis Dei Mariae populus ac limonio, quod ab Eurychianis calumpniam pareretur haeresi Nestorianae. Sed pergit: Sancta Synodus hoc dixit. Qui non loquitur, Manichaeum est. Vincit fides Trinitate. Vincit fides Orthodoxorum. Sanctam Synodum modo praedica. Orthodoxos regnat: quem tempus? Vincit fides Imperatoris. Vincit fides Augustae. Non Constantinii multi sibi anni. Nescit (ut videt) Roma gaudium: exuberans letitia facit eadem sepe repetere: quae cum ad dies toties repetita, non erunt tibi fastidiosa, si in memoriam reuocet eorumdem longissimi temporis lapsus, gemitus, lacrimae, qualarum, exultanteque eorum corda merorem. Sed magis admirari non desinas eorumdem zelantem ardore fidei Catholicae, animos, iam audies, in quibus rursus eandem suam ipsorum Episcopum compellant, exigant, virgenter clamoribus: Vel exant, clamant) vel praedica. Multi anni Imperatoris. Iustine Augustae tu vinctum. Synodum Chalcedonensem modo praedica, qua Iulianum regnat. Quem times? his plae et vocibus compellat populus Patriarcham, quem scirent semper fuisse Catholicum, verum sub Anastasio persequente timore obrepit ad tempus silentio obtinguisse. Sed rursus in haereticos ita exclamat populus:

VI. EXCLAMAT POPULUS IN HAERETICOS.

VII. CONTRA EUTYCHIANOS CONCLAMAT JOSEPHUS.

VIII.

IX. ACCLAMATIONES IN ECCLESIA QUAE AD ADVENTUM CAESARIS.

Severum Manichaeum foras eiecit, Synodum Chalcedonensem modo praedica. Qui non Anathematizet Severum, Manichaeum est. Episcopus Severum: Novum Iudam egypti foras. Inhabitantem Trinitate egypti foras. Sanctam Synodum modo praedica. Hec, obtestor, vel praedica, vel exant. Fides est, non invidiosus Fratres Christiani, vna anima Iulianus tu vinctum. Si fidem amas, Severum anathematice. Hec, huius, obtestor: Multi anni Imperatoris. Hec, traho te. Hec, portus laude. Qui non loquitur, Manichaeum est. Sed cur, dices; Manichaeos appellant Eurychianos haereticos, duplice sane ex causa primum quidem, quod Anastasio Imperator Eurychianorum patronos, Manichaeorum haereticos, ut dictum est infamia laborabat; ob idque et qui cum eodem adversus Catholicam fidem conspirabant; Manichaei pariter dicebantur: deinde vero, quod cum veram naturam carnis post adorationem in Christo Eurychiani negarent, quamdam cum Manichaeis negantibus pariter Christi carnis veritatem, assiniamque contraxerant. Sed rursus populi Orthodoxos conclamationes & conellationes in Patriarcham ausu e, cum signis addunt:

Hec congregati, Synodum huius. Modo praedica, per Evangelium nihil praeterit. Hec, obtestor. Multi anni Imperatoris. Multi anni Imperatoris multi anni. Orthodoxi Imperatoris multi anni. Noue Helena multi anni. Severum egypti foras: Novum Iudam egypti: Inhabitantem Trinitate egypti foras. Multi anni Imperatoris. Fratres Christiani, vna anima Iulianus est, non est simpliciter? Sancta Maria & u genitrix est. Hec & Synodus dicit.

Has dum audis, lector, frequentes populi acclamationes, ne putes impropositos hos, incompotitioe et desonos fuisse clamores tumulantibus ac, peritrepentibus in Ecclesia multitudinis, sed potius sonoras ad iudicium & thodios multicos voces ut temperatas, longe laudiores quam in circo esse solent: de quibus accipe quid Catiodorus dicit, cum de Ciceronibus acclamationibus agit: Soleti enim nec a ipsa multitudine imperare clamantibus, sed a seorsum dicitur, quod ipsa bellus delicti audire, profertur vni ergo no dulciter, & ita sub quadam harmonia cubat et concinunt

IX. ACCLAMATIONES IN ECCLESIA QUAE AD ADVENTUM CAESARIS.

theatum

Fragment of text from the adjacent page, including 'Hormisda... Iustini...'

Marginal notes on the left edge of the page, including 'CHRISTE' and other small text fragments.

Main text on the left page, starting with 'Iustinus...'. It discusses the actions of Emperor Justinian and the Council of Constantinople, mentioning various bishops and the status of the church.

Main text on the right page, starting with 'Hieraciano...'. It continues the narrative of the church's history, mentioning the Council of Chalcedon and the actions of various popes and emperors.

* GRATIA NO.

XIV. DENOMINIS ORG... MENICIM POSTVRA RECENTIORYM GRACO RYM.

a Pelag. epist. 1.

b Gregor. lib. 4. epist. 38.

c Apud eandem Synodum Act. 1. Tom. 2. Consul. vet. ed.

XV. PETRUS PROPELLIN ACCLAMATIC NIBVS.

SVIII

inopolini Episcopi, quod Catholicæ fidei professores essent, eiccti ab hæreticis Imperatoribus fuerant. Sed rursum Acta:

XVI. RESISTIT POPULUS ACCLAMANDO.

Multi anni Patriarcha non inveniunt. Multi anni digni Trinitatis. In fine Augusti. Felicitas Macedonij Episcopi restituitur. In iunij semper vivit. Euphemij & Macedonij nomina modo educuntur ad perfectam ordinamentum Ecclesie. Falsus testis Macedonij esse ferat. Quatuor Synodi Ditychibus. Læodem Episcopum Romanum Ditychibus. Sancta MARIA Dei genitrix est: hoc Synodus dicit. Ditychibus ambrosi. Modus DEVM NIA. In fine Augusti in vinculis: curatores non habet. Ditychibus modo porta. Orthodoxi Imperatoris multi anni: Nova Helena multi anni. Si habet Dominum, modo porta Ditychibus. Si habet Augustum, Ditychibus modo porta. Canonem non inveniunt istum. Hæc ordinatio: istum ordina. Que autem Ioannes Constantiopolitanus Episcopus ad ista respondit, eadem habent Acta his verbis.

* Sic habet Dominum.

XVII. QUA PATRIARCHA AD DITYCHIBUS.

Et acclamata sunt hæc: Hæretica dicitur sufficiens satisfactionem vestra charitati. Nam vero zelum vestrum aperte cognoscimus. Illa seculum dicitur & seculum facere, que & DEVM totum, & vola hinc omnia & in omnibus satisfaciunt. Quod autem debet nihil nobis remanere de rella fide, arbitrio vestram dilectionem dicitur temporibus & modo experientiam accepisse. Et idcirco fundamentum fidei sanctum, sanctam Patrum traditionem servare permittimus, gratia DOMINI nostri & Salvatoris IESU CHRISTI studium speramus & per ipsum dignitatem Ecclesie vestre, & vniuersæ ordinationem diuini Canonum inuoluntate tenere. Aliqua enim considerat aliquid remoueri, & de non hinc vocis, & substituti uti sermo occupare. Videtur, sed ad hæreticis sanctis Synodis, in quo omnes baptisati sumus, & cum sanctis Patrum Constantiopolitani conuentionis confirmant, & sancta Magna Synodus Chalcedonensis similiter figurant: quam nullo modo aut ratione auertere quis poterit, cum omnem male spontaneum tollat acclamantem. Hanc itaque iudicium immobilis tenentes ad inuicem non habitemus: sed omnes vocis nonitem, ac omnem sermonis iudicium abstinete, vno ore acclamem & uniuersam vniuersam Trinitatem glorificemus, que videtur in pace vniuersam per ipsum & Christianissimum Imperatorem vestrum ac omnium nostrum. Patriarcham & Fidei ac Spiritus sancti gloria vobis & semper & in secula seculum Amen.

* accipere.

XVIII.

Hæc autem acclamatio acta permanens ita clamante: sed nullus modo egredietur: Ostendit se portis claudere, Fratres Orthodoxi vna anima. Fratres per filium vna anima: ita plane mentis charitate iuncti eant, quod quidem specimen unitatis Catholicæ egregium idem ante ediderunt sub Anastasio, cum (vt diximus) sepe sepius eiusmodi acclamationibus & conclamationibus & Imperatorem, & vniuersam ipsius in dixerunt ediderunt. Sed audi reliqua, cum iustus acclamant: In fine Augusti in vinculis. Qui non loquitur, Maribus est, Sanctus, Sanctus, Sanctus, Trinitas vivit. Et non non tunc amantem? erat Anastasius, de quo dicitur in scriptis Orthodoxorum, emnibus Prefectus cubiculi Anastasii Imperatoris, per quem idem Augustinus tyrannice agere consuevit. Sed idem rursus suam ipsorum Episcopum hinc compellunt. Verbis: Digne Trinitas, & hoc vocem tuam respiciunt. Qui Synodum amat, ita honoratur. Multi anni Imperatoris: Multi anni Augusti: Multi anni Patriarche. Vniuersis Orthodoxorum. Et rursus per seculum hinc in vniuersis vniuersis acclamationibus, sunt hæc dilla à Patriarcha:

DEMIQVE RANSA MANTIO.

XIX. DE CONSENTIO CONCILIO ACQUI PETRIARCHA.

Quod omne studium posterum complere vobis, & in scandala vos conferre, itare cognoscitur. Sed quam omnia commone & bene ordine seruetis, permissum nos congregare DEO amantissimos Episcopos, vt secundum diuinos canones omnia & prouideant, consilioque & iustis iustis Imperatoris vestri: Omnes enim acclamationes vestras iue-

ferantur apertum. Et consilia sunt parca, in vniuersam acclamationibus permanens. Quod dicitur Ditychibus factis finis & beatissimum Archiepiscopum & Patriarcham amantem Ioannes, in ista ordina iustis quatuor Synodi, sanctissimo Patrumque in Nicaea congregatum, & in Constanti nopolitani similiter inuentum sub Nestora sancta memoria. & in istis congregatum super depositione Nestori, necnon illorum de Chalcedona super depositione Eurythi & eorum in Nestori. Ordinarique vni nomina in sancta memoria defuncti sui Archiepiscopum hinc regis vni Euphemij & Macedonij, & etiam Lena Romani Pontificis.

RESISTIT POPULUS ACCLAMANDO.

XX.

Tunc vni magna omnes de populo Equum vni ore clamant: Benedictum Dominum Deum Israel, qui vni facit & fecit vniuersam populo ius. Magna autem horæ vni que parte consilioribus, & psaltemibus hinc vniuersam iustis iugiter conuenerunt se dicere. Et cum istis iugiter, totum populo quies: & ante ut utrumque auribus Trisphum. Et post illorum factis Evangelij ex more sancta Missa finita, Catechumenorum videlicet, & a vni clausis, in sancta ledione iuxta consuetudinem illam tempore Ditychorum, & vni saltem publice recitatur nomina defunctorum Episcoporum, cuius omnia poluitudo cum magno silentio circumcirca altare. Et cum silentio illi factis a diacono appellationes predictarum sanctarum quatuor Synodorum, & sancta memoria Archiepiscoporum Euphemij & Macedonij & Leonij, voce magna vniuersi clamant: Gloria tibi Domine. Et post hoc cum vni modesta completa sui cum Deo diuina Missa, hæc tenet Acta, in quibus fraudulenta prauis, que Constantiopolitani Episcopatum addidit Patriarchæ amantem, nomen sancti Leonij Papa post Constantiopolitanos Episcopos vltimo loco ponit: nam de sui ipsorum veteres libri rituales eiusmodi redargunt imposturam, in quibus primo loco descripta leguntur nomina Romanorum Pontificum, in quo vniuersa Ecclesie Antiquum. Certe quidem in ordine precum ante omnes Romanus Pontifex, ac deinde ciuitatis Antistes pontificatus erat. Sunt de his plura exemplum in iurgis Sancti Marci, que vni est primarie totius Orientis Ecclesie Alexandrinæ, & in et alia cum ibidem dicit: Sanctissimum & beatissimum Papam N. quem presertim fore, vt sit sanctatus Catholicæ & Apostolicæ Ecclesie amicum iustis que agerit, necnon sanctissimum Episcopum N. confirmant, & in vniuersis vni, quem recentiores schismatici peruertunt.

XXI.

Quod autem que in magna Ecclesia, ex profecto populo tumultuarie facta essent, minus legitime forma à sacris legibus prescripta gesta esse viderentur: vt eadem rite notemur, in contentu Patriarchæ agerentur, Ioannes Constantiopolitani Episcopus procurant. Sicque post dies quatuor à diebus publicis Actis in Ecclesia habitis dilla dilla demalecta Iulij eiusdem mensis die vigesima collecta est Synodus Constantiopolitana eorum, quos ibi sepe rite conuocari poterunt, numero quadraginta: cui primum ablati est à monachis Orthodoxis libellus quinque capitulens petitiones, que cognite examine que in Synodo sancte, & ab eadem quique pariter edra decetera: que simul iuncta sua ratione Synodus vniuerso Christiano orbi nota fieri voluit, publicis literis ad ipsum Ioannem Episcopum datis, que sic se habent:

EXACTO 6. BIBLIOTHECA SANCTI PATRIARCHA.

XXI. RESISTIT TA IN PTCHIS NOMINA INVICIS ANXIPICOPERT.

Cum Deum omnium Dominum pro communi Orthodoxæ fidei & stabilitate Catholicæ Ecclesie, preterita Dominica & feria secunda, expleta Missa in sancta Dei ecclesia hinc regerit, vna voce vniuersam vniuersam & infinitam populum, & ad hoc diuino zelo accendit plurimum, & soliloque vniuersis per beatitudinem ascendere amorem, & clamare pro rella fide, pro qua semper agonizasti, & agentis: Et cum hæc factis, facta fuerant (vt dicitur in) acclamationes plurima & continua populo vniuerso laudent pro Orthodoxa fide, & Patriarchæ predicti vestros expulsi

Apud in dem Synodi AB. Tom. I. Cons. XXII. SEROUY CONSTANTINOPOLENTANA.

resistit

...etiam in ...
...etiam in ...
...etiam in ...

...etiam in ...
...etiam in ...
...etiam in ...

...etiam in ...
...etiam in ...
...etiam in ...

...etiam in ...
...etiam in ...
...etiam in ...

...etiam in ...
...etiam in ...
...etiam in ...

...etiam in ...
...etiam in ...
...etiam in ...

...etiam in ...
...etiam in ...
...etiam in ...

...etiam in ...
...etiam in ...
...etiam in ...

...etiam in ...
...etiam in ...
...etiam in ...

...etiam in ...
...etiam in ...
...etiam in ...

Cyryllum in Epheso, sciētelligas, quod Cyryllus ei
presul, vices (visuo loco dictum est) gerens Romani
Pontificis: cum tamen magna sic differentia inter pri-
marios magistratus, & delegatos ab eis.

Quintum capitulum in ipsis petitionibus continebatur, ut
attentata contra sanctam Chalcedonensem Synodum remo-
verentur, & blasphemata contra ipsam auferantur: per
Severum dico, qui est in Antiochia indispōsite & perperam pro-
lata anathemati subiciantur. At si in ista acclamatione populi
facta sunt. Quoniam igitur oportebat & de isto formata con-
venirent. Ecclesiasticus status proferte: necessarium iudicavi-
mus primum blasphemata ipsius verba in medio totius Synodi legi
& redargutionem eorum, que ab ipso prescripta fuerunt. Habent
itaque sic de verbo ad verbum attentata & blasphemata ab ipso
adversus sanctam Synodum: Quia à Synodo eodem tempore in Chal-
cedone congregata formata fuerunt ac stabilita, & eo, qui pro
ipso pugnant, anathematizantur. Hec est illius sceleris vocis
blasphemata: sed ten solus innumus hoc, verum etiam alie plu-
rima blasphemata in libro ipsius preclantur in hac regia vrbis;
quibus Orthodoxe amatores invidentes, desiderant ipsius phre-
sim, qui sunt scripti.

Quoniam igitur hoc accusatum habet redargutionem non
solum ex prædicta rase, sed ex eo, quod scriptum est, & ex aliis
pluribus blasphemis turpissimis cum lingule contra hanc san-
ctam Synodum: idcirco hinc ipse perpetuo anathemati &
nos submittimus, omni honore nomine, dignitate, & opera-
tione, Christiano, aut sacerdoti conveniente, vel convereire
valente privantes, & nudam divina communiōis secundum
Ecclesiasticas conveniētiā vntes; contra quos & blasphemare
& Calumniari sanctam Chalcedonensem Synodum canatu
est, que specialiter signavit Symbolam trecentorum decem &
octo sanctorum Patrum, qui in Nicæa convenierunt, & que
innotum ac immutatum ipsam existere prædicavit; sicut
& sancti Patres, qui Constantinopolis, & qui in Epheso conve-
nerunt, similiter confirmaverunt, cum quibus & sancte Chal-
cedonensis Synodus similia descendit, & resisteret ubique hoc
insit.

Quapropter non solum tanquam blasphemam, sed &
tanquam calumniatorem, & omnibus sanctis Synodis pro
ipsum Synodum iniuriantem, prædictum Severum omni ho-
nore destitutum esse statuentes, anathemati subicimus. Hac
à nobis examinata & formata, ad sanctam nunciaturus bea-
titudinis festinaverunt deaximum, & propria manu subscri-
psimus, & affert subordinaum, exhibito nobis libello ad
agnitionem veritatis: ut & hac per vestram beatitudinem ve-
niant ad potentissimum & reverendissimum Imperatorem nostrum,
& ad piētissimi ac Dei amatissimum Augustam, & ad glo-
riosum imperium ac magnam Senatū, hæcenus Syno-
dalis Relatio, cui post subsc̄ptionem quadraginta
Episcoporum adfectus legitur monachorum Libel-
lus.

Fuerunt hi primi flores, quos post diurnam hie-
malem brumam Orientalis terra produxit, que hæ-
ctenus sub maledictione diuina nonnulli tribulos ac-
quospinas genuerat. Verito tunc Fidelibus illud
Canticorum a occidere licuit: Flores apparuerunt in
terra nostra: sicut protulit grossus. Vinis florentes dederunt
odorem suum. Verum flores & non fructus grossi & non
ficus, odor & non lapor ista fuerunt, quousque la-
pientis manu agricolæ infructuosi palmites non fuer-
unt excisi. Intellexit enim vix cum FIDEI CA-
THOLICÆ professione, approbationeque sacrosan-
cti Chalcedonensis Concilii, simulque restitutione
nominis Sancti Leonis Papæ in sacras tabulas, atque
cōsecramata & in Synodo & in Ecclesia damnatio-
ne Sæygi & aliorum hæreticorum, hō omnibus sci-
te probeque tranactis, admitta zizania est tritico, cum
ab eisdem reddita sunt nomina Euphemii & Mace-
doni, Constantinopolitanorum Antistitem propter
fidem exulam, pariterque in sacra Diptycha reuoca-
ta, quos constat in schismate tanta passos, neque fuisse
receptos in communionem ab Apostolica sede ob re-
tentum ab ipsis pertinaciter nimis rōmen Acacii hie-
matici & hæreticorum communionē polluti, hi, in qua,

XXVIII.

*. fundan-
tur
DEDAMNA-
TIONE SE-
VERI EPI-
SCOPI AN-
THOCHENI

XXIX.

XXX.

XXXI.

a Cor. 2.
IN QUIBUS
ORIENTA-
LES ISTA
SANCIEN-
TES DEFI-
CERVNT.

steriu ministrare? & utrumque horum peregit in Tyris. Sed
& eos qui dignitatem presbyteralem acciperant, & in princi-
pio se opponerant ipsi vana vociferanti impiam doctrinam,
postea vero secum concordantes, paravit in balneo diaconatus
ministrare, iniuste ipsos honore presbyteratus privans. Cum
enim qui ipsos ordinaverat, non potuerit supplentare, ut sua do-
ctrina condescenderet: hanc occasione ordinationem ab ipso im-
positam exiit, & quod iam alij ipso in civitate Arcenensi factum
suerat.

Insuper autem nonne fuit extendens temeritatem suam
qui adulterando divinos canones, in alienis diocesis ordinat
suffraganeos, aliis autem paramonarios, credens sufficienter
habere? Hanc via intendit impugnare & dissolvere iura ab
Episcopis & sacri carinibus definita. Ad testimonium huius
horum est accipere Tripolitanam, item & ipsam Arcensem
Ecclesiam. Apparet etiam, quod fuit ausus permittere Epi-
scopos ordinare & diocesi alterius civitatis, cuius Episcopus
alibi supererat. Minister autem fuit Stephanus Episcopus
Orthodensis, qui ausus fuit manum ponere in adrexi an tar-
adensi? Superstite adhuc Theodosio bona memoria Episcopo
pedicte civitatis. Quid autem dicemus & ad id, quod per totum
Orbem (ut ita dicamus) divulgatum est? & verum est, quod
accepit ordinationem presbyteri sui a schismatico erga Ortho-
doxi fidei loquens, sed est et turpissimum actionum ambi-
tio erga eos, qui ab ipso proficiunt sunt, duplici exinde ap-
parente peccato, quod ad maiorem damnationem ipsum repa-
sentat.

Primum quidem collectio anni Ecclesiasticorum rerum
Antiochena Ecclesia, qua dispersantur & dispergantur, &
ad incurabilem restauracionem constituta sunt. Secun-
dum, quod is, qui ex provisionibus aluntur, mandavit om-
nibus civitate turbationem, & omnem tumultum in ec-
clesia civitatis dispergere, ac etiam in claustris monasterio-
rum & semina schismaticorum ab ipso sparsa sunt. Ad
quod illi accipere ipsam aperte repugnare divinis doctrinis in
sacri Enargeli premonitis magno g DEI & Salvato-
ris nostri IESU CHRISTI, ipso quidem pacem
predicante, & ipsam inquirere, & scandala abominari, &
ipso, qui ipsorum causa sunt, ligare ad collum lapidem mela-
rem, & ipsum mergere in profanum, fuit scriptum est h.
At hec quidem despectabilia sunt Severo impio. Pacis auto-
rem omnino refugit. Quod quidem si per quodlibet percu-
rere conaretur, infinita nobis esset oratio. Verum tamen
hec ediximus, & multitudinem presbyterorum alio enarrare
consequimus, ita sane: etenim videntur ista leuissima res-
pectu aliorum, quae a clero narrantur, & ab Episcopis
Secundae Syriae dicta repetuntur, de quibus inferius
erit sermo.

Adiicit his Epiphanius, quae Ioannes clericus Para-
monarius Tyriae Ecclesiae Severo additus nefanda
patrat, hic enim Tyro recedens, videlicet Severo
Antiochiam proficiens in hanc Tyrum Tyrum re-
diens more laetionis in eam Ecclesiam grassatus est; de
quo haec praeter cetera in eadem epistola dicit: Inter a-
lia & venerabili Crux lapidata est ab ipso, qui cum ipso ad-
fuerunt in praedicatione Dei genitricis. Et quidam de multi-
tudine Christianorum & venerabilium clericorum flagellati
sunt. Contigit autem & me Tyrorum Episcopum vique ad
moerore periclitari, propterea quod ipse cum signis suis asser-
tione, insubiles parabant. Vidisti qualia etiam volent ppe-
ta haereticorum Crucis Christi in meo tyrum. Habent
plane quibus manus excolerent recentiores haeretici,
dum Crucis signum grautoibus afficerent ignominialis;
ut pote qui ex aduerso contra Christum bel angs, con-
tra iam princeps tenebrarum, sub quo militante, accepta
tessera, aduersus Christi signum & eo signatos in-ani-
unt. Hae & alia Epiphanius cum suis Coepiscopis pro-
fessus se cuncta rata habere, quae in Synodo Constantinopoli-
tana facta essent. Adit vero ad postremum se peccasse,

XLII.
ALIA EIV-
DEM HYE-
RI IMPIA
FACTA.

XLIII.

Tit. 2.

h Matt. 5.

XLIV.

SACRILEGA
FACTA HE-
RETICO-
RVM IN
CRUCE MIN-
ISTRANTUR.

quod ab eis decretum est, nempe ut comina Euphemii & Macedonii exilium pro fide Episcoporum defunctorum in sacris tabulis reboverentur: sed rogata pariter agere, ut de S. Flavianus Orthodoxus Antiochus Episcopus in exilio mortuus sacris Dipychis redderetur. Hæc Tyr.

XLV.

DELITTER-
JUN ETTECO
TOMI SE
CVNDI E
SYRIA.
a Extant in
dida Syno-
dicorum
Anchimarum
Ad.

Sed & Episcopi Secunde Syrie probantes, quæ Constantinopolim hæreticos gesta essent, reddiderunt pariter litteras Constantinopolim ad Ioannem eius civitatis Episcopum, est ipsarum exordium a: Cum adfessimus ad futuram, &c. quibus scelera Severi & Petri Apamee inanis Ecclesie summam pericula paucis his narrant: Quæta enim sunt, in libello nobis oblato à venerabilibus Apamearum & ab ordine venerabilium monachorum perique percurri, homicidia, ebrietates, actus præsumptuosos, obfusions monasteriorum venerabilium, impudicarum mulierum introducciones in sacris & intererato templo, pernicia, blasphemias, ordinationes cum datione pecuniarum & his horridiora & maiora, quam secundum naturam humanarum rerum dici possunt, hæc & alia ipsi, quibus innoxerunt libellos oblatores à clero Apamee & à monachis Syrie.

XLVI.

EX LIBELLO
GLIBRICO-
RUM APA-
MÆ & PETRI
SCILLÆ.

Clericorum Apamee libellas sic incipit: Proprium sacrorum & honesta pollicitationum, &c. quo quidem horrenda nefandaque perpetrata à Petro scelerata erant; atque primum sunt quælibet, factio sancta Ecclesiastica dogmata, quæ à sancta Romana sede in alias deturata sunt Ecclesiæ, opera nefandorum hæreticorum esse labefacta, penitus corrupta per Impium Severum Antiochenæ sedis inasorem, & Petrum, qui se intrusit in Ecclesiam Apamee; quo auctore sicut fidei Catholice, in & hæretorum canonum profligatio facta esset, atque destructio paradisi, cum videlicet sanctos, qui ex hæc via migraverunt, anathematizavit Episcopus, deleveritque eorum nomina ex libro Ecclesie albo, eorum demque imagines ab leuete, pingue fecerit loco ipsorum Dioscori & alios hæreticos condemnatos: Insuper quod ita perierit, comminatus in lectores, eiusmodi proruperit in blasphemiam homo nefandus dicens: Nisi tacebitis, in iudicium vos reddeam: Et ipse, qui crucifixum est, descendens non liberabit vos de manibus meis, & alia occisior et illud etiam aliquando perdidit es eorum: Apud ista sic facta transactum, etiam si Paulus apostolus respicitur post nos solent in secula ista, qui perierit & quæret rationes istas, aut dicit et si quicquam, in te teles deponere, dictumque in super illud: Omnia altaria & ecclesiarum comites & dem, & facit & valem & vnam.

* combu-
it
* lacus
* collem

XLVII.

TYRITIV-
DINÆ
PAP. I. A-
MÆ.

Quam præterea monstram istud impuris esset moribus, totumque respectu ceno libidinem, idem subdentes offendant amplissimis notis: nempe ipsum cum infamibus mulieribus sermones miscuisse in ecclesia impudicos: Et quod in baptisterio ecclesie sanctæ Mariæ, postea illic quadam femina Matia ad baptismum nudata, ipse nefarius intrans ipse baptismum solus, eiecit omnibus cum illa permansit: Habuisseque etiam in deliciis subintroductam fecinam Stephanam cognomento Petropolam degentem in monasterio, ad eamque introire pro animi voluntate, testati sunt. Quodque celebrans incrementum sacrificium, oculos ad mulieres conuerteret habebat, execrationibusque eas ad reciprocum exciperet intulit, spiritus interea libidinis nunciis iniquis factum altaris tegumentum: Sed & quod armatis sceleratorum turmis impetum fecerit in monasterium S. Dorothæ, in quod intro duxerit, pulsis & flagellatis monachis, meretrices, illic stantes, & quælibet que nefanda patrante, Adfiderunt & ab eodem corruptam uxorem militis, eam demque fugam lapsum haud ferre sustinentem turpissimi hominis fecerunt. De ordinationibus iniuste adiecerunt ab eodem venundati solis, & aliis nefariis eius operibus, quæ quidem textui corrupto mentis in hærentia reddere obscura. At non prætereunt illud inter alia ipsi Petro civitini datum, quod candida indutus, veste spectatus incederet præter factotum motum. Vides quales esse soleant, quos

ad destructionem Catholice fidei antiquis libellis immitit. Soblesperunt epistolæ clerici omnes eiusdem Ecclesie Apamee professi fidem Catholicam. Adfiderunt autem his litteris post subscriptionem fidem clerici ad eisdem Orthodoxos Episcopos Syrie in Synodo congregatos contestationem, qua petierunt à se scriptam epistolam mitti Constantinopolim, atque operam dare, ut eadem ab ipsi scripta nota fierent imperatori ac magistratibus: quod diligenter præstitum est: in super & acclamationes ab illis eisdem Apamee Ecclesie clericis factas in eisdem libellis voluerunt, quibus & declamata fuere eiusdem Petri scelera, & eademque omnia postea in Synodo contra Anchimum habita recitata. Hæc deus de his, quæ à clericis sunt missæ querelæ.

Sed & à monachis eiusdem Ecclesie Apamee oblata sunt (ut dictum est) litteræ, sine libellis illis Syrie Episcopis: est autem eius exordium si Do. nuntius sine divina Scriptura, qui de incertis de his, quæ passi essent hæreticis sanctissimi monachi fidei Orthodoxæ cultores, & hæreticorum recitari memoria plane dignam; cum eadem, quæ narrat sceleratorum hominum impia facta, sint ipsa Sandorum tropheæ coram coram. Sed eos audi, Alti quidem (inquunt) corripuerunt, alios verba captivitate præterierunt, nonnulli nudos vestibus constrinxerunt, & alios de rivis corrumpitque vestibus, tempore in signum sua vita secundum illorum opinionem triumpharunt. Non quidem in his, quæ facta sunt, miris gloriabatur, passiones & sanctas plagas pro CHRISTO & DEO nostris tum omnibus se sustinentes. Verum cum tam magnæ offensionis patas putarent, immittunt ad eorum execrationem inflictorum maiorem ipse: & secundum imperium saluenda contra prædictum monasterium, partem muniturum, & nocte tempore subintrant, & quosdam interficiunt, plurimos vero verberant, & mediocrem substantiam monasterii subripunt, & pro magna lamentatione tropheæ iniqua contra fidem saculant, & infestius: Iterum & Petrus contra civitatem Apameam excitarat. & paulo post: Irrationabilem audaciam inuentum immittit sagis venerabilis monasterii sancti Dorothæ, præterea multitudine publicorum sermonum huic accomodatam: in quo illud de decem commisit in eis: nam meretrices erant & nullatenus nobiles: & perniciosa ibi venerabilis monasterii erant ad civitatem, & in sacrum deturati, & hoc sapienter non cessant, ac rusticum: Si autem & bonitatis digne audierim, in quibus scriptis manus limxi: qui Christianorum Orthodoxorum valens in quibus altarium respectum, non componitur dicere, in modo & silentio deliquit talia scelerata?

Verum si visus renovare præterita facta & perpetrata in Orogorum monasterio: qua charta scripta ad enumerationem tantorum delictorum? Non enim pigritaverunt, sicut in oblatione destruxerunt monasterium, & accipere causam captivandi monachos ibidem præterierunt: qui quamquam ad medium lapsi sunt, demum tamen veritate verbum dilexerunt, & consuetudinem communitatis nostræ amplexati sunt. Pugnam in Larissa sustulit, & nefandam suam Tabellam, & qui inhumane sagittis detur, habet & quorundam generant fides: sicut enim & in insigne imperturatum factum est, illi neminem habet aurium pronuntium perlatum. Quanta vero & qualia differenter in venerabili domo videris martyri Antonii perpetrata sunt? qua natura rationem habens sine lacrymis enarrabit: Ita enim in consuetudinem venerat interficere & non alios: magnam lacrum patiens, quod cunctis hominibus abominandum est, quod per lacrimas suas, quos inique condabat, interfecit venerabilem & Orthodoxum monachum, qui ibidem in honore peragenda celebravit congregabantur, sique eorum manus afflavit altari. Hæc & alia de sceleribus Petri Archimandrita numero decem & octo subscripti habentur, atque inter eos primo Ioseph Alexander Archimandrita monasterii S. Maronis, cuius monasterii moachii Maronice dicebantur, sicut & Studice à monasterio Studi Constantinopolim, omnes proficelloses & defensores Catholice veritatis. Porro idem

XLVIII.

DE APAME-
DINÆ SY-
DIA.
ANACH-
MONACH-
PAP. I. A-
MÆ.
AB HARE-
TICIS.

XLIX.

QUA IN
MONAST-
RIA PE-
TRITIV-
DINÆ
PAP. I. A-
MÆ.

...

becillitate & fructu & longa illa & intensa virtutum exercitatione affluat & mactatum: virtutem enim ubi se habere, prompto tamen & avari animi studio florebat ac vigebat, & quo propter Christum suscipere labores proferbat omni quieti & animi relaxationi. Unde etiam omnia postquam zelo quo ducebatur profecto Orthodoxa, statim profellum est per Caesarem & Sythopolim, ubique predicum suum illud divinum Imperium, & in talibus Ecclesiarum institutiis quatuor Synodi, & alio quidem ex eius passionibus, & administratione adlocutionem reprehensionibus reuocatis, & omnes persudens, iuxta iudicium suadentis, & optime indicium ad fidem Orthodoxam, sed quod contigerit, cum esset idem Sabas Sythopolim paucis audit:

LX.

Erant autem Sythopolim vii scholasticum nomine Ioannes, boni animi, & vitam suam virtute exornans, qui de quidam Siliano, gen re quidem Samaritano, auctoritate autem infirmo, & multum ab eis narrabat improbatam & animi virtutem, & dicebat etiam eum maxime infirmis Christianis. Haec cum magno ille audiret, quoniam predictus de Siliano, qui non multo ita post effectum sunt consensata, quo non modo etiam paulo post offendit oratio: nempe in media vice accensum malum male esse perituram, ita plane perire ex S. Sabae predicatione igne combustus impius, vt decebat, cum Iulianianus imperans recepit exagitate eodem impio Samaritanos, vt suo loco dicebat.

LXI.

Inter alios autem reules, solutus liber dimissus est edicto Imperatoris ille sanctitate mitificus, de quo superiori tomo plura sunt dicta, Theodosius Archimandrita, rediret ad suos monachos in Palestynam: cui quidem magnus cum sancto Sabae familiaritas vltis intercedit: imbo enim aquis passibus, iunctis manibus ad fidei Catholicae defensionem gradiebantur. At quid tunc acciderit, cum virumque Ioannes Hierosolymorum Angelus hanc locitiae tempore excepit mensa, quidue leptum inter eos factum, quibus idem continentium illud salibus fuerit conditum, accipie a Cyrillo Sabae accurate scribente, cum tamen de mira eius abstinentia illa praemittit:

LXII.

Solebat autem semel tantum in hebdomada vesci. Si vero aliquando ab aliquo rogatus esset ad cenam, aut ipse rursus aliquis conuenire exciperet; hoc sibi vetitas in die, nihil de mini aut detrimere sentiebat stoma. hui. Denique postquam rediisset Sythopolim, admodum inuandus, sed & opatus apparens Ioanni Hierosolymitano Pontifici (quod intercesserat enim tempore, auerat desiderium, vt solet, amitorium) cum ab ipso rogatus esset ad conuenium: adebat Antipatus Episcopus Iustianianus, qui erat frater Archiepiscopi. Cum illi Sabam medium interceptum, illi amice propinabant, & pro virtute eam munitabant & accipiebant. Sed neque rursus SANCTO manui erant asiosa: sed (vt par erat) remota omni fessione & simulatione, vestebatur aspositis. Adebat autem dicitur quosque Theodosiu, qui erat et valde amicis & familiaris, vt iam & me sepe dicitum est, qui relatu quoddam condimentorum, vellet mensa speciosum aliquam & gratam mittere et adueniens, vt hanc autem & lepide miserum, dicitur dicitur Sabam ita sponere, vt ne vos quidem ambo crederet, quos sufficit ad totam simul alendam Palestynam, postquam eius virtutem acere ad faciem tale & tam validum ac optatum caropulorati Sabae generosa contigerat anima. cibum eluribat illi quidem perinde ac Petrus A, col ad comedendum, sub specie luti ei pleni candidis animabus, ipsam vsu uelam genus humanum caelosis propofita fuit mensa conuuii. Vidiliane sanctas propinationes, suantes lepores, verbanos locos, & omnia facinorosa licitae tempore veritate ore sanctiorum: ne quis terrenus patet, seruo Deineque refectare licite. Si illes habes locos in Sanctum Balthum a Gregorio Nazianzeno & ad Amphilochim fct ben: actos, cum sancti vici uocitatem fugillar. Sed f. b. a. d. d. n.

LXIII.

Erant Sabae summa modestia praecepto, & merito leui & facili: & ad eum quidem conueniendum facili patebat aditus: erat vero in sermone inuolutus, & miris quidem sim-

plificissimus prudens in antequonstantissimus: charitatem non flatam, sed finerat amque conseruans. Quae uero de affectu erga Theodosium: adeo vt quoad ad se mouent uentura renit. Et inter se de uirtute conferent. Et essent ambo instar lumininum omnibus, qui vitam amplexati aut monasterium: sed ille quidem totum qui vitam exercitum conueniam: hic autem Sabam tuam, eorum qui a consensione separata & quietam susceperat. Dicitur certe, beatum Sabam ubi hanc sepe dixit dicitur Theodosio, illum quidem puerum, qui autem esse profectum perficit rari. * ut de locis hactenus. Audimo, quae scribem Theodosius de Severianis menacibus propheticis pronouit Cyillus enim in rebus ab eogessis, postquam egressus ab exilio rediit, & laboribus iugibus pro reuocanda fide Catholica exantlit, illa post miri subiecta:

Itaque, excoyptulans Bostrensis Episcopus de ista quoque Theodosio haec narrabat, quod cum fuisset in ciuitate Bostrensi, semper magnum Theodosium cum habebat solum uita ex Christa secula, uolentique cum eo pios sperari & esse seculi salutandis, & interius: Manasti autem quidam ex monasterio Propinquorum, qui moxio Severianitabant, cum non uisiderent accedentes, lignum, quod conuocaret ad ecclesiam, pulsabant ante eorum conueniunt, & synagoga suspicabant fratibus, quo eos colligunt. Magnum autem Theodosiu, intellecto insidioso, con diuino zelo auertit effectum animam, uerbu Dicitur d oportune ell vna: & ees, qui ipi insidiatibus, iusse ell vram: lapidem non esse remanentium supra lapidem in eis locis, ipse quoque miratur. Porro autem monas conuersus ell effectus. Breuia rursus interuallu, & quendam Agarenorum multitudine, molitona saluta in a fione, illud quidem igni mandati monasterium, & diripiunt etiam quae conuocant illis erant, & abducunt captiuos monachos. Et tunc profectus locos acerbum oculis spectantibus, qui non magno metu videri, quam de fidi. haec Cyrillus de Severianis hereticis, in quos Catholice communio nis hodie Deus Agareno immisit, & ipse quidem: cum enim nou audirent Catholice Imperatorem edicto monentem, experit barbaros seuenies meruerunt.

Inter haec autem idem, qui zelo Catholicae fidei instabat Catholicus Imperator, post promulgatum primum edictum pro fide Catholica eiusque cultibus, secundum adiecit, quo exagratu Senaricos hereticos, vel alios Ecclesiae Catholicae praedules, dum uentur, ne heretice fungi publicis munitibus possent, ab omnique esse milita alieni. Non exatrium quidem, verum eius meminit Iulianianus Imperator in constitutione a se sancta aduersus omnes hereticos, ubi cauit, ne dotalia priuilegia hereticis mulieribus praedessent.

Quoniam vero vt subsistere possent, quod cum Imperatore Orientales Episcopi fidei Catholicae erigerent ad fidem super firmam petram scirent ipsi, monitione Domini, imponendum: Et si ad statuendum firmam damque fidem Catholicam, post communia totius populi uota acclamationibus patefacta, accessissent quoque frequentes vbiq. Synodi, atque ad eandem coact. porandam addita etiam essent Imperatoris edicta: tamen quod omnia scienda essent communionem Romani Pontificis, primus omnium Iulianus Augustus has de sua creatione, vt Ecclesiae filius, dedit litteras ad Hormisdum.

Iulianus Augustus uia missa pape. Dei beneficia licet multis, maxime tamen summis Pontificibus conuenit indicari. Prout sancti uisite per hac sacras declaramus epistolas, quod primus quosdam inseparabilu Trinitati fauere, deinde amplissimum procerum sacri nostri Palatii & sanctissimi Senatus, nec non electione firmissimo exercitum ad imperium non licet nolentes & renuiter electus fuisset, atque firmatus. Praeamus prout, vt sanctis erat uobis uisite uirum potentia suppliciu, quare nu inuita nostri uobentur imperij. Hoc enim & nos ferate, & vas decet impleri. Data Kalend. Augusti.

DIVERSA
SYDICAL
BRET THE
ODOSII.

Professio
tuum.

C. P. 111
26. Theod.
apud I. I.
apud I. I.
LXIV.

E. 27. 11
IN SYDICAL
NIS MONA
CHIS ARAE
RACINIS
DALATIN.

LXV.
REGNUM
IVSTINI
VIOTIVM
NEMID.

LXVI.
LXVII.

Estat 10
c. 11. 11. 11.
Dicit, in
Hormid.

LXVII.
IVSTINVS
IMP. 11.
HORMI
DAN PA
PAL.

... Ecclesiastica...
... Tertio Reg. 26. Pap. 5.

Constantinopolitano Magno V. C. Consule. Vides veterem morem Orthodoxorum Imperatorum, qui simul ac essent

semper uniti amatores, libenter amplexi, hoc diuino apice ad tuam beatitudinem censuram provocandos. Quibus scriptis, desiderii supra dictorum reuerentissimorum Antistitum subuenire, proque nobis & reipublica, cuius gubernatio nostra pietati cultus creditus est, supernam maiestatem suis orationibus placari dignetur, ut autem tua sanctitati pace & unitas atque concordia inna plenius pateant, quosdam religiosisimos sacerdotes pacem amplectentes & desiderantes ad sacrosanctissimum nostrum pervenire disponat Cameratum: ob hanc enim causam Gratium V. C. sacri nostri Consistorij Comitem & Magistrum Serenij & memoria diximus, cuius preclaram opinionem multis antea notam habemus temporibus. Data scripto Idus Septembris, Constantinopoli, Magno V. C. Consule. Iungenda his Imperatoris litteris fuissent, quas datas a Synodo ipse restituit: sed non extant. Subdicimus tamen epistolam Iohannis Constantinopolitani Episcopi, qua suae fidei Catholice professionem interitur, quod probe sciret, aliter se minime recipiendum fore in Catholica communionem ab ipso Romano Pontifice atque universa Ecclesia: Epistola autem ipsa sic habet, eiusmodi inscripta titulo d:

d Extat in ter epist. Hormisda. Papa to. 1. epist. Rom. Pont. LXXII.

Domino meo & per omnia Dei amatore supradictissimo fratri & comministro Hormisda Iohannes Episcopus in Domino salutem. Ex huiusmodi plane inscriptione redarguas imposturam illapsum in Acta publica superius recitata, in quibus semper fere ipse Iohannes inscriptus reperitur. Nartzarha Osummentius, cum in litteris ad Hormisdam neque Archiepiscopum se nominet. Sed attende ipsam epistolam:

Saluto vestram sanctitatem, charissime in Christo frater, & salutans praedio, quoniam verba fides saluta est. & charitas fraternitatis formata est. Hoc Deus solus potens per studium Christianissimum & piissimum Imperatorum fieri voluit. Scribere igitur Apostolice, & scripta suscipere fraterne, Dei amore dignemini. Ego enim inquisibile ratione doctrinam sanctissimorum Apostolorum secundum traditionem sanctorum Patrum tenens, similiter honorem consubstantiali & per omnia sancta Trinitati offero, sicut in Nicena recentiorum decem & octo actus promulgavit, & in Constantinopoli centum quinquaginta conventus confirmavit, & in Ephesina ducentorum firmavit, & in Chalcedyni conventus sexcentorum triginta Patrum firmavit. Hanc ergo fidem usque ad ultimum anhelitum per gratiam Dei custodens spiritalibus amplexibus tam vestram sanctitatem, quam etiam Orthodoxas Ecclesias ex animo amplector, una tecum in veritate sentiens, & una tecum sperans in illo die per hanc fidem saluari bona voluntate Patri & Filij & Spiritus Sancti. Consubstantiali enim Trinitati omnium gloria delectur nunc, & in saecula saeculorum. Omnem in Christi v. m. fraternitatem que cum vestra est sanctitate, ego & qui mecum plurimum in Domino salutamus. Tantum ad satisfaciendum scripsimus, ut & venerabile nomen sanctae recordationis Leonis quondam Urbis Romae Archiepiscopi in sacris Diptychis tempore consecrationis propter concordiam affigeretur, & vestrum benedictum nomen similiter in Diptychis predictetur. Ut de omnibus autem satisfactis vestrae sanctitatis (quoniam pacem vestram amplectimur, & de unitate sanctorum Dei Ecclesiarum curamus) rogamus vos pacificos viros designare, & vestra dignos Apostolica sede qui debeat satisfacere, & satisfactionem nostram suscipere: ut & in hac parte Christum Deum noster glorificetur, qui per vos pacem hanc mundo servavit. Accepta XIII. Kalend. Ianuar. post Consulatum Agapini V. C. haec tenus litterae: in quibus illud oblerna summa industria eundem tacuisse Iohannem, restituta fuisse in sacras tabulas nomina Macerionij & Euphenij Episcoporum, qui exherant Catholicae Romanae Ecclesiae communionis expertes: ne videlicet de pace aditus, a discordia seminatis suspicaretur.

IOANNIS EPISC. CONSTANTIN. AD HORMISD. PAFAM EPISC. STOLA.

AD TVTRA CST DE RE SITIVIT IV DITV CHA CHES MATICIS. LXXII.

Inter haec autem orientales Episcopi, a quibus Constantinopoli Synodus celebrata est, probe scientes, quod in ea decreta essent, nullam esse virtutem, nisi Romani Pontificis consensu accedere: & frustra pro Catholica fide instanda laborare, nisi Catholica per eundem communionem impetirentur: hanc et ab Hormisda hanc consensu possent, Iustini Imperatoris primum litterarum: inde per eundem ipsi ex de re scribunt litteras Synodales ad eundem Pontificem: id enim ipse Imperator suis litteris restatuit, non extant illae quidem Synodales, sed tantum litterae Iohannis Constantinopolitani Episcopi, quibus omnibus iidem illud expectant: ut Legum ab ipso Romano Pontifice mittentur Constantinopolim, qui Apostolica auctoritate conuocata Ecclesiam pacem, & lapsos in Ecclesiam restituerent. Sed quae haec de re ab ipso Imperatore ad Hormisdam scripta sunt litterae, videamus. Ipse Iulius Augustus ad eundem Hormisdam scribens, a rogat nomine totius Synodi de pace in Ecclesia concilianda, mittitque ad eum rem legatum, quem dicitur Gratium V. C. Litterae autem ipsius sic se habent:

Iustino Augustus Hormisdae Papa. Iohannes verbe beatissimi huius regis sedis Antistes, & ceteri venerabilij Episcopi de diversis locis & ciuitatibus hie respublicam fraternitatem docuerunt pro conuocanda veram & Orthodoxam fidem conueniam, proque unitate vendicandam eam Ecclesiarum, litteras tuae sanctitati offerendas concessit, ut ad hoc potius nostras etiam epistolares paginas super hoc ad eam emanare. Quorum petitiones, ut pote

Catho-

...sequaces salubria monita Apostolica sicut speraverunt, & quasi erubescens manu dare veritati, aut Apostolica sedis predicationibus obedire, in hac tanta obstinatione persistunt. Elatio enim semper affert salutis periculum, per quam ipsi iuventer diabolo angelici potestate privantur est. Pro his nobisquam sapissime frater noster vestra condoluit, Apostolica non immemor lectionis, qua monstratur. Si patitur vnum membrum, compatiuntur omnia membra. Sed Dominus, qui b vult omnes homines salvos fieri, & ad cognitionem veritatis venire, nunquam multorum sensus illuminans, eum desiderium Apostolicae communionis infudit, ut quod dudum intentione predicabant, hoc nunc correctionis professione condemnent. Quorum reditum ideo absque satisfactione motus recipimus, quia dum peccatum sine aliquo excusationis velamine consistunt, manifestum desiderium correctionis ostendunt. Ergo Episcopiam Dardani, quam Ilyrii penitus omnes ne sint, errore condemnandi praeterito, petentes B. Petri Apostolorum principis communionem, & scriptis & legationibus destinatis, se Apostolica sedis regulam obedire confirmant. Pro quibus gratanter nos oportet gratulari, solum quatenus siles sequat intelligunt.

In his autem in Synodo decretum sopus fuit pax inter Romanorum Pontificum Simplici, Felicis, Gelasii, & Symonich eo argumento scriptas epistolas legere: quibus et Ecclesie archiepo de promissa cognovimus, qui quibus semper in vnam eandemque sententiam consistit, non recipiendam Orientalem Ecclesiam ad communionem Apostolicam sedis, nisi Accasio blasphemio condemnato. Quinobrem praedecessorum nihil vellet, immo & iustissimum, quae iam satis petita reliquerat, iuberens vna cum aliis collegis in Synodo constituitur Hormisda Papa decernit, ita oblatam pacem in Orientali Ecclesia suscipiendam, si Accasio non nisi pro quo aboleret, & deleterent, quos approposuerat sacris tabulis, Euphemium & Macedonium nomen habe resperos. haec sunt decreta in Romana Synodo, quae praedecessor ad hoc delectos voluit idem Pontifici innotescere Orientalibus: Sed anno sequenti, quo sunt Romam dimissi fieri contigit, ut suo loco dicitur sumus. Hic autem finem accipiant praedicti articuli translati inter Orientales atque Occidentales.

Peracta illa omnia fuit ille Romam ante decretum testium Klandii Ianuarii, superius vidimus. Antea autem quam haec delectentur in Occidentem, peruenerunt ad Catholice Ecclesie communionem Episcopi Dardaniae & Ilyrici, qui ab ea haud sponte, sed iniuncti tyranni Anatholi acerbis nimis exagitati deseruerant. Hic ergo vbi adierunt septimo Idus Iulij ipsum ex hac vita citra subleptum, subrogatumque in locum eius Orthodoxum inspectorem: statim detestati impietatem, scribentes ad Hormisdam Romanum Pontificem, in Ecclesiam Catholicam recipi flagitarent, legatos ad eum valde ex causa miterentes. Annuit Pontifex, communionemque eisdem impertitus est. Quae quidem ad eum lita signitate litteris voluit Ecclesie Occidentali bus: interque alios de his scriptis ad S. Caesarium Arelatensem Episcopum vicaria praefectura Apostolicae sedis in Gallia tunc fungentem: quem enim & bonerat doctos participem, eundem voluit tunc gaudii esse comitem. Litterae autem ipsius Hormisdae ad eum hoc anno mense Septembri scriptae sic se habent.

Dilectissimo fratri Caesario, vel his, qui sub dilectionis tuae ordinatione consistunt, Hormisda.
Ite, ut qui Catholice communionis Latamini, ne hisque de Ecclesia, quae proventus, conuocata sandeati: ut quoniam eandem non nobis confensus est fidei, via sit in domino gratia profuerant. Nos, quales de testibus Eurythia, ne heresi per Orientales scriptas Ecclesiae, & quos praefata suscipimus vna Synodo generalis extinxerit, vel quos et

...sequaces salubria monita Apostolica sicut speraverunt, & quasi erubescens manu dare veritati, aut Apostolica sedis predicationibus obedire, in hac tanta obstinatione persistunt. Elatio enim semper affert salutis periculum, per quam ipsi iuventer diabolo angelici potestate privantur est. Pro his nobisquam sapissime frater noster vestra condoluit, Apostolica non immemor lectionis, qua monstratur. Si patitur vnum membrum, compatiuntur omnia membra. Sed Dominus, qui b vult omnes homines salvos fieri, & ad cognitionem veritatis venire, nunquam multorum sensus illuminans, eum desiderium Apostolicae communionis infudit, ut quod dudum intentione predicabant, hoc nunc correctionis professione condemnent. Quorum reditum ideo absque satisfactione motus recipimus, quia dum peccatum sine aliquo excusationis velamine consistunt, manifestum desiderium correctionis ostendunt. Ergo Episcopiam Dardani, quam Ilyrii penitus omnes ne sint, errore condemnandi praeterito, petentes B. Petri Apostolorum principis communionem, & scriptis & legationibus destinatis, se Apostolica sedis regulam obedire confirmant. Pro quibus gratanter nos oportet gratulari, solum quatenus siles sequat intelligunt.

Secundum vbi est regitur, quatenus nunc ab ipso quoque Nisiren, qui dicitur incarnationem Domini nostri Iesu Christi, & per hoc duos filios conatur afferre. Eurythia carnis negans veritatem, & dicitur nata in vna persona non praedans, ut Manichaeum phantasmam Ecclesiae Christi (quem admodum putant) inferret, simili ratione damnatur. His adiungitur Dioscorus Alexandrinus, qui malicie praefata consentiens, in sancto Chalcedonensi Concilio parti per damnationis effectus est, & malorum sanctorum aequales fructus puniens, in eam incidit suam, quam fidelibus parat. Facti sunt istorum iussus Iohannes Timotheus Elernus, & Petrus, quorum sibi vique consensu iniquitas, & mentientes, magistros in nullo deserunt, sed in omnibus praeratiis ante cedunt. Hi approbati sunt generalis materia lesionis, quorum & manus sacrosanctis sanguinis maculantur effusio, & vnam innocentem perirent interitum: habent per vniuersam mundam a Catholicis infixa aeterna damnationis signata. Quos Orthodoxi non solum fecerunt communionis experies, verum etiam eos Christianorum spoliare vocabulo.

Petrus Antiochenum cum suis (sicut ad his, de quibus loquuntur, factum est) praefata adtingit. De quibus, ne fermonum prolixitas nasceretur, hoc tantum dixisse sufficiat, Petrum & eius socios in nullo ab eorum qui damnati sunt, dogmate dissepere. Quos Accasio aliquando condemnans, in laude suas omnium Christianorum vna conuerterat, & eos impugnant, qui Eurythianam heresim vindicabant, solum coelestibus gratissimum apparerant. Sed huic soliti infunditur fraudibus, quod fraudatur, inuidit: nam postea hos suos complices habere desiderans, & in Catholicos arma conuerrens, cum ipse inuenit sortem, quos optavit habere participes. Longum est epistola breuitate per vniuersa diuulgare. Vnde ex totius summa negotij partem aliquam pro instructione direximus: iudicantes, quod tardas vestram non possit latere notitiam; praecipue cum hoc praedecessorum vestrorum litteris, vestris fuerit vobis nunciatum. Quod & nos pro his quae nuper acciderunt, fraternitatem vestram curaque instruendam, non alicubi per ignorantiam videlicet locum inuenire possit subreptio praedictorum; sed qui nituntur talia vindicare, sacra consensio communionis arcendi, euidentius innotescant.

Igitur vbi interest fidei, quicquid ad gratiam huius pertinet (sicut respicitur, cum nos naturae affectu rebus debet celestibus anteponi: ut illud pro acceptum Domini complatur) c. Qui amat patrem aut matrem plus quam me, non est meus discipulus. De ceteris, quae in religiosis causis cohescentes diuinitatis beneficiis praesenti tempore iterum de Orientis partibus speramus, & legatos direximus, Dominus Iesu Christi supplicat, ut ipse, qui pro praetate sua prosperum donant initium, similem concedere dignetur effectum. Vobis vniuersis Apostolica Deferentem etiam huius apertum negotio ad charitatem tuam direximos, per quem de vniuersarum ecclesiarum responso congruo capimus, quae sunt votum cognoscere. Dominus vos incoluere custodiat, fratres charissimi. Dat. 4. Id. Septemb. Florentiae.

1
* tamcu.
a. Cor. 6.
br. Tim. 1.
* contentiole
XXCVI.
XXCVII.
XXCVIII.
* Mart. 10.
B
veneri

SVIII

